

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 155/2021
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Јовчић адвокат из ..., против туженог ЈП „Дирекција за развој и изградњу града Враћа“, Врање - у ликвидацији, ради исплате потраживања из радног односа, решавајући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Лесковцу и Основног суда у Врању, у седници већа одржаној 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој парници стварно је надлежан Основни суд у Врању.

Образложење

Тужба у овом спору, ради исплате разлике зараде, разлике зараде за рад недељом и на име регреса за коришћење годишњег одмора, поднета је Основном суду у Врању 16.06.2016. године, који се решењем П1 1389/16 од 17.01.2018. године огласио стварно ненадлежним за поступање и по правноснажности решења предмет је уступио Привредном суду у Лесковцу као стварно и месно надлежном суду, у смислу одредбе члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова.

Привредни суд у Лесковцу није прихватио своју стварну надлежност па је списе, уз пропратни акт П 155/2021 од 10.03.2021. године, доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08, ... 88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Врању.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова прописано је да привредни суд у првом степену суди, између осталог, у споровима поводом реорганизације, као и судске и добровољне ликвидације и стечаја, осим спорова за утврђење постојања заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја. Применом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

У конкретном случају, ради се о спору између тужиоца физичког лица и туженог правног лица у ликвидацији, ради исплате разлике зараде, разлике зараде за рад недељом и на име регреса за коришћење годишњег одмора, који спор није настао у вези са поступком ликвидације, нити се тужбом оспорава одлука о ликвидацији, односно неправилности у вези са поступком ликвидације. Наиме, реч је о грађанско-правном спору, где је тужилац физичко лице, а тужени предузеће које је у статусу ликвидације, што нема правног значаја за промену надлежности поступајућег Основног суда у Врању и за заснивање надлежности Привредног суда у Лесковцу, будући да спор није настао у вези са поступком ликвидације, већ је предмет тужбеног захтева исплата разлике зараде и разлике регреса тужиоцу као раднику туженог за који је, применом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, надлежан да суди основни суд у првом степену, што значи да је за суђење у конкретном спору стварно надлежан Основни суд у Врању.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић